

Phần 4

Tùng nhà trong thôn đã thu hoạch xong. Lúa, ngô, khoai đã chất đầy trong nhà. Mọi người náo nức mừng ngày hội được tổ chức theo tập tục của buôn làng. Các cô gái trong buôn được dịp khoe những chiếc váy hoa rực rỡ nhiều màu sắc như những chú bướm mùa xuân.

Đêm nay, trên sân nhà cộng đồng, nơi tập trung dân bản đã hội họp hay lễ hội thật đông vui, một đống củi to chất giữa sân để đốt lửa. Trai gái trong bản sẽ có dịp trở tài xòe những bàn tay cong vút trong điệu nhảy dân tộc.

Nhật Thanh cùng Thùy Dương đến bên một người con trai đang mang cái chiêng trên mình.

- Anh có thể cho tôi đánh cái chiêng này, được không?

- Được chứ!

Anh thanh niên nhoèn miệng cười để lộ hàm răng trắng tinh.

- Nhưng khó lắm đấy. - Giọng anh lơ lơ nhưng thật dễ thương.

Thùy Dương lắc tay:

- Đâu có khó. Tôi thấy anh đánh rất dễ mà.

- Tuy rằng dễ, nhưng nếu không am hiểu nghệ thuật của nó thì tiếng chiêng sẽ không thánh thót và không đồng điệu với những nhạc cụ khác.

- Không phải chiêng chỉ để đánh trong lễ hội hay sao? Nó còn hòa được với âm nhạc nữa hả?

- Phải! Chiêng có thể đánh mãnh liệt thúc giục lòng người, và chiêng có thể dịu êm thiết tha cùng tiếng nhạc ru lòng người.

- Thích quá! Anh dạy tôi nghe!

- Được thôi.

Thùy Dương thích thú reo vang. Nhật Thanh kéo tay cô:

- Thùy Dương! Lễ hội sắp bắt đầu rồi. Đừng làm phiền người ta nữa.

Tuy tò mò muốn tìm hiểu nhiều về các loại nhạc cụ dân tộc, nhưng cô cũng không thể không theo lời của Nhật Thanh.

Già làng bước ra trình trọng tuyên bố lễ hội. Không khí im lặng trang nghiêm chứng tỏ sự kính trọng, tôn nghiêm với già làng.

Già làng kết thúc:

- Chúng ta phải giữ lấy cái nương, cái rẫy, bảo vệ thôn bản được bình yên. Trai gái trong buôn phải lấy sức trẻ ra xây dựng bản làng, gìn giữ những tập tục của bản địa. Mọi người có đồng ý với tôi không?

- Đồng ý! Đồng ý!

Những cánh tay giơ cao lên cùng quyết tâm chung lòng chung ý. Những hũ rượu cần được mang ra. Tiếng nhạc, tiếng khèn trỗi lên... Những cô gái bận những chiếc váy hoa thật đẹp, trên cổ mang những chiếc vòng bạc lấp lánh, những bàn tay xòe ra, những ngón tay cong mềm mại... Những chiếc lá trên môi vang lên những điệu nhạc du dương. Những chàng trai mạnh mẽ cũng đang khoe tất cả sức mạnh của núi rừng hùng vĩ...

Đêm hội tung bừng khúc nhạc giao duyên. Các chàng trai, cô gái say sưa nhảy theo một vũ điệu dân tộc.

Hơ Mí chạy đến kéo Nhật Thanh và Thùy Dương:

- Cậu chủ và chị Thùy Dương vào nhảy với bọn em đi.

Nhật Thanh nhìn Thùy Dương. Thùy Dương khiêu khích anh:

- Anh có dám không?

- Chỉ sợ cô không dám thôi.

- Đừng xem thường tôi nhé!

- Thể hiện xem!

- Mời anh vào!

Nhật Thanh và Thùy Dương cùng bước vào hòa chung vũ điệu miền sơn cước.

Nhật Thanh thì không nói, bởi vì anh từng sống ở Tây Nguyên, cùng sinh hoạt trong đời sống cộng đồng người dân tộc. Anh hiểu họ, biết họ là điều hẳn nhiên. Còn Thùy Dương, cô là một công dân sinh và sống trên một đất nước có nền văn minh hiện đại. Nhưng sao cô lại có thể nhảy sành điệu, điệu nhảy của một bộ tộc không cô dấu ấn trên thế giới.

- Thùy Dương! Cô nhảy rất đẹp, không thua kém gì các cô gái miền sơn cước.

- Bộ anh nói tôi phải là người Việt Nam hay sao?

- Không phải thế, nhưng...

- Tuy rằng tôi được sinh ra trên đất Mỹ, nhưng dòng máu trong tôi vẫn là máu đỏ da vàng. Tôi về đây, một là không nỡ để mẹ một mình lặn lội chốn núi rừng này. Hai là tôi muốn được tận mắt nhìn thấy lá xanh rừng thẳm của đất nước mình. Tôi muốn nghiên cứu lịch sử và văn hóa của từng dân tộc.

- Ngoài những điều đó, cô còn có điều gì khác hay không?

- Tất nhiên là hội họa. Tôi tin rằng mình sẽ có những bức tranh thật tuyệt vời.

Nhật Thanh thích chí:

- Tôi có thể giúp gì được cho cô hay không?

- Được chứ!

- Nếu cô cần, tôi rất sẵn lòng.

- Anh có thể dựng giá vẽ và pha màu cho tôi.

- Hả!

- Anh tự nguyện mà. Mới đây đã quên rồi sao?

Nhật Thanh tiu nghỉu:

- Nam nhi đại trượng phu, một lời nói ra bốn ngựa khó theo. Đã lỡ tuyên bố thì phải theo làm hầu cận thôi.

- Anh hối hận hả?

- Không...

- Nếu không thì sao than thở quá vậy?

- Đâu có.

- Nếu không có thì sáng mai, chúng ta bắt đầu nhé. Tôi muốn vẽ cảnh bình minh trên non cao.

- Tôi chỉ biết làm theo ý của cô thôi.

- Nhưng tôi cũng rất cần có sự hỗ trợ của anh.
- Về lĩnh vực hội họa thì tôi đâu hàng. Tôi đâu có biết gì mà hỗ trợ.
- Anh có thể góp ý về màu sắc giúp tôi.
- Để tôi thử tài mình xem.
- Thế sáng mai mình đi nhé?
- Đồng ý!

Tưởng như thế là xong, nào ngờ Thùy Dương lại kéo tay anh ra khỏi sàn nhảy. Nhật Thanh cần nhân:

- Gì nữa đây?
- Nhật Thanh! Tôi muốn uống rượu cần.
- Rượu cần hả?
- Đúng? Tôi muốn nếm thử cái hương vị của rượu cần. Một loại rượu độc đáo chỉ có ở vùng Tây Nguyên này.

Nhật Thanh chỉ tay vào mấy ché rượu cần:

- Đó! Cô uống đi!
- Anh thật vô tình!
- Tôi có làm gì mà cô trách tôi chứ?
- Tôi chỉ có mình anh là bạn, anh không uống với tôi thì tôi uống với ai? Uống rượu mà uống một mình, có phải vô vị lắm không?
- Cô nói thế có nghĩa là ép tôi phải uống rồi.

Thùy Dương giận dữ:

- Anh có thể từ chối.

Nhật Thanh mỉm cười:

- Đã trót phóng lao thì phải lao. Nào, ta cùng uống đi!

Nhật Thanh kéo tay Thùy Dương đến bên ché rượu cần. Hơ Mí cùng một số trai gái cũng đến để uống rượu giao duyên:

- Nhật Thanh! Tôi lại phát hiện ra một điều thật thú vị.

- Điều gì nữa? Có phải là cô đang tìm tòi ra nhiều cái mới nữa để hành hạ mà trả thù tôi hay không?

Thùy Dương lừ mắt:

- Trong ánh mắt anh, tôi là người nhỏ mọn như thế sao?

- Vậy trong cái đầu óc phong phú của cô, cô đang nghĩ cái gì vậy? Cô cứ nói đi, tôi sẵn sàng nghe đây.

- Anh nghe tôi nói nè.

- Không nói thì làm sao tôi nghe.

- Thì anh im lặng để mà nghe tôi nói.

Nhật Thanh nghiêng người:

- Tôi nghe đây! Cô cứ từ từ mà nói.

- Trong lúc uống rượu cần, men rượu từ từ đi vào cơ thể, tôi nghe có một cái gì đó nóng hừng hực lên trong từng tế bào.

Nhìn Thùy Dương nói trong mơ màng, Nhật Thanh cười to:

- Cô ơi! Đó là chuyện bình thường thôi. Ai uống rượu mà chẳng thế.

- Anh không biết gì hết. Ai uống rượu thì cũng phải say, nhưng mỗi người say một chất.

- Tại cô quá tưởng tượng nên sự việc thêm rắc rối. Chờ còn riêng tôi, tôi nghĩ, uống rượu thì say men rượu chứ còn men gì khác nữa hả?

- Anh quả là đầu óc bã đậu. Khi ta say, ta cảm thấy như trời đất cũng say, tình cảm con người càng thêm rộng mở. Tôi bỗng cảm thấy yêu làm sao con người và vùng đất Tây Nguyên thơ mộng này.

- Cô yêu ai cũng được, miễn là trong lúc cao hứng, cô đừng bảo yêu tôi, và đừng bắt tôi phải làm người yêu của cô là được.

Thùy Dương trề môi:

- Tôi đang cao hứng nên cũng không chấp nhất lời nói của anh. Anh yên tâm. Nếu chọn người yêu, tôi không ngu ngốc mà chọn anh đâu.

- Cảm ơn cô!

- Anh không cần cảm ơn tôi. Anh chỉ cần lặng im nghe tôi nói là được.

Thùy Dương nhướn mày hỏi Nhật Thanh:

- Được chứ?

Nhật Thanh gật đầu, Thùy Dương say sưa bày tỏ cảm giác của mình:

- Tôi đã tìm thấy những giá trị tri thức trong sinh hoạt đời thường của những người dân bản địa. Tôi muốn giúp họ có điều kiện hòa nhập với nền văn minh, tiếp cận với đời sống đương đại hiện nay, anh không phản đối chứ?

Nhật Thanh lắc đầu:

- Bên cạnh đó, tôi cũng không quên cùng họ giữ gìn và bảo lưu những tập tục có giá trị nhân văn rất lớn, những làn điệu dân tộc, những bản trường ca bất hủ...

- Đương nhiên là ngàn đời vẫn còn truyền giữ.

Nhật Thanh vẫn lặng thinh.

Thùy Dương hỏi:

- Anh có ý kiến gì không?

Nhật Thanh lắc đầu khiến Thùy Dương bực bội:

- Sao anh không nói gì hết vậy?

Nhật Thanh lắc đầu. Thùy Dương nói như hét lên:

- Bộ anh bị ngộ độc đến á khẩu rồi hả?

Nhật Thanh không còn chịu đựng nổi nữa trước lời lẽ cay độc của Thùy Dương. Anh cũng hét lên:

- Cô đừng quá đáng nghe. Đàn bà con gái gì mà độc mồm độc miệng thế.

- Anh nói gì mà ác thế? Tôi có nói gì đâu mà anh kết tội tôi dữ vậy?

- Tại sao cô dám bảo tôi bị ngộ độc đến á khẩu hả?

Thùy Dương mỉm cười:

- Thì ra thế! Nếu không bị á khẩu, sao anh cứ lặng thinh gật đầu, lắc đầu như bị á khẩu vậy?

- Cô đã bảo là tôi cứ lặng im nghe cô nói thôi, vì tôi không muốn phiền phức nên phải làm theo lời, nào ngờ lại bị cô nguyên rủa ác độc như vậy.

Thùy Dương biết lỗi cười mơn:

- Tôi xin lỗi. Tôi vô ý quá! Anh đừng có giận cái tính trẻ con của tôi nghe.

Thái độ hài hòa của Thùy Dương khiến Nhật Thanh quên cả giận hờn. Anh cũng cười:

- Giận cô thì làm gì được cô chứ?

- Không ngờ con người anh cũng rộng lượng quá.

- Ba tôi dặn là không nên hẹp hòi, ích kỷ, nhất là với phụ nữ.

- Như thế chắc là anh rất ga-lăng với người yêu?

Nhật Thanh lắc đầu:

- Tôi chưa có người yêu.

Thùy Dương tròn mắt ngạc nhiên:

- Anh chưa có người yêu thật hả?

- Bộ gương mặt tôi giống nói dối lắm hay sao?

Nhìn Nhật Thanh giận dỗi, Thùy Dương cảm nhận được sự quấy rầy trên đôi môi đang dẫu ra của anh. Một thoáng xao động hiện ra trong cô.

Thùy Dương lắc đầu nói với chính mình:

- Không, không bao giờ có thể như thế!

Thùy Dương nói xong vội vàng bỏ đi. Nhật Thanh không hiểu được sự xáo trộn trong tâm hồn Thùy Dương. Anh nhìn theo cô khẽ lắc đầu:

- Con gái thật là phiền phức. Đang vui đó lại buồn đó; đang hào hứng, sôi nổi lại tiu nghỉu buồn hiu. Thảo nào có một nhạc sĩ đã viết:

“Con gái nói không là có

Con gái nói có là không...”

Nhật Thanh giơ hai tay lên trời:

- Tôi xin đầu hàng, chào thua con gái!

Nhiều chàng trai thôn bảo không hiểu gì cũng đưa tay lên cùng anh:

- Xin chào thua con gái!

Men theo dốc núi đến bên bờ con suối là một chiếc cầu dây bắc ngang qua bờ bên kia. Một khu rừng trúc vàng óng với những chiếc lá ngả nghiêng trong gió sớm. Thùy Dương khoan khoái vươn vai hít nhẹ không khí trong lành của buổi sáng núi rừng. Cô muốn được thả hồn mình trong niềm cảm xúc lâng lâng được sống với thiên nhiên và tình yêu con người.

Bên cạnh cô, Nhật Thanh đang nhó:

- Dừng chân lại được chưa? Thật ra cô đang muốn vẽ cái gì hả? Tôi không vác nổi cái giá vẽ này đi nữa đâu.

Thùy Dương trề môi:

- Thanh niên gì mà dờ hơi quá. Chỉ có cái giá vẽ, mấy lọ màu mà vác đi không nổi. Thế thì anh còn mong gì làm nên đại sự chứ.

- Đại sự thì tôi đưa thân trai ra gánh vác không nói gì, đằng này phải theo cô tò tò một bên y như là tiểu đồng vậy, hỏi sao tôi không nản mới là chuyện lạ đó.

- Vậy mà anh nói sẽ hết mình cống hiến cho nghệ thuật. Một chuyện nhỏ nhặt vậy anh cũng câu nệ.

- Nếu câu nệ thì tôi đã không theo cô lên đây, rồi còn vào rừng nữa. Ý tôi chỉ muốn hỏi là cô muốn vẽ cái gì thôi.

Thùy Dương lại nhìn khung cảnh xung quanh một lần nữa rồi quyết định:

- Đây là điểm lý tưởng để chúng ta tạo nên một bức tranh sống động.

Nhật Thanh đặt giá vẽ xuống. Anh sững sờ trước cảnh đẹp của thiên nhiên.

- Một bờ đá cong cong, một chiếc cầu dây nối liền với khu rừng trúc vàng óng, một dòng suối trong chảy uốn lượn như dây lụa phát phới. Hai bên bờ, nhiều loài hoa đại xanh, đỏ, trắng, tím, vàng... nở rộ như tâm thắm ngũ sắc. Rừng trúc là đà in bóng xuống dòng suối lãng mạn, lả lơi... Thật là sống động!

Nhật Thanh xoa hai tay vào nhau, xuýt xoa nói với Thùy Dương:

- Phong cảnh thật hữu tình. Đây mới là điểm lý tưởng nhất đó, Thùy Dương:

Thùy Dương nhìn anh, lắc đầu không hiểu. Lúc thì “cô cô, tôi tôi” thật lạnh lùng, lúc thì sôi nổi, nhiệt tình gọi Thùy Dương thật êm tai.

- Sao nhìn tôi dữ vậy? Bộ cô không định đặt giá vẽ ở đây sao?

- Tôi sẽ vẽ phong cảnh này. Tôi đang quan sát xem phải đặt giá vẽ này ở đâu cho thích hợp. Tôi muốn vẽ toàn cảnh vừa có núi, có rừng, có suối reo, có cầu treo thơ mộng.

- Nhiệm vụ kế tiếp của tôi là làm gì?

- Anh đặt giá vẽ cho tôi rồi pha màu cho tôi vẽ:

- Cô có thể vẽ bức tranh này trong bao lâu?

- Có thể nửa ngày, có thể một ngày. Cũng có thể ở lại đêm nay đợi sáng mai vẽ tiếp.

- Cô nói sao dễ nghe quá.

- Thật là vậy mà. Người họa sĩ cũng như một nhà thơ, cần phải có cảm hứng mà cảm hứng thì bất chợt đến và bất chợt đi, không lường trước được.

- Tôi cũng báo cho cô biết là lương thực tôi đem theo rất ít, không lường trước được chuyện nhịn đói chết trong rừng nhé.

- Anh cũng đừng vì chuyện thù oán cá nhân một mình ăn hết để tôi nhịn đói nhé.

- Tôi đâu nhỏ mọn như vậy. Cô cứ bắt đầu vẽ đi, tôi đã pha màu rồi nè.

- Cám ơn anh!

- Không cần! Tôi chỉ cần cô nhanh chóng hoàn thành bức tranh để đi về cho sớm. Tôi không sợ chết đói nhưng cũng rất sợ thú rừng hoang dã. Nó không chê món thịt người đâu.

Thùy Dương lè lưỡi:

- Anh đừng hù dọa tôi. Ở bên Mỹ...

Nhật Thanh cắt ngang câu nói của Thùy Dương:

- Cô nên nhớ ở đây là Việt Nam, cô đừng có hờ câu nào cũng huênh hoang “ở bên Mỹ, ở bên Mỹ”, có được hay không?

- Xin lỗi anh, tôi không cố ý.

- Đã bảo không cần cảm ơn, không cần xin lỗi. Cô chỉ cần gấp rút hoàn thành bức tranh để tôi hộ tống cô về thị trấn giao lại cho di Thùy Trâm, coi như hoàn thiện nhiệm vụ.

- Vô tình đến thế vậy sao?

- Vô tình hay hữu tình gì cũng được. Cô làm việc của mình đi. Tôi không quấy rầy cô nữa.

Nhật Thanh nói xong, anh đi đến gốc cây bên sườn núi ngồi dựa vào ngắm cảnh vật. Nắng mai lung linh trước mặt. Gió sớm lành lạnh mát dịu. Nhật Thanh nằm nghe tiếng gió ru bên sườn núi vi vu...

Mắt anh từ từ nặng trĩu... Nhật Thanh chìm vào giấc ngủ vô tư.

Thùy Dương chìm sâu trong niềm đam mê với thiên nhiên. Cô phác họa từng nét, từng nét trên giá vẽ một cách điêu luyện. Trời mây trong xanh, rừng trúc bạt ngàn hiện lên. Con đường cong cong chạy dọc quanh sườn núi...

Thùy Dương cứ ngắm đi, ngắm lại bức tranh. Cô vẫn còn thấy thiếu một cái gì đó chưa hoàn hảo. Thùy Dương cứ ngắm đi ngắm lại cố tìm ra cái thiếu của nó.

Cô chợt reo lên:

- Con người! Đúng rồi!

Giữa trời mây nước mênh mang vẫn còn thiếu một sinh vật sống. Đó là con người. Nhưng ở đây tìm đâu ra một thiếu nữ, dù là thiếu nữ sơn cước duyên dáng đứng bên chiếc cầu.

Xoay qua xoay lại Thùy Dương phát hiện ra Nhật Thanh đang nằm ngủ dưới gốc cây bên sườn núi. Thùy Dương mỉm cười:

- Có lẽ đây là một bức tranh độc đáo nhất từ trước đến nay của mình. Giữa rừng núi bao la thiên nhiên hữu tình, một con người đang thanh thản bình yên trong giấc ngủ vô tư.

Thùy Dương quyết định đi một bước đột phá trong nghệ thuật. Cô đưa cọ lên vẽ Nhật Thanh say sưa trong giấc ngủ. Thùy Dương đang chăm chú vẽ, chợt Nhật Thanh đưa tay lên dụi mắt.

Thùy Dương la to:

- Đứng! Đứng động đậy!

Nhật Thanh ngơ ngác:

- Cô đang giở trò gì vậy?

- Giở trò gì hả? Anh đã làm mất cảm hứng của tôi.

- Nè! Cô đừng có thấy tôi nhượng bộ rồi làm tới à nghe. Nãy giờ tôi nằm im, đâu có làm phiền gì cô mà mất hứng hả?

- Nếu anh mà chịu nằm im như thế mãi thì tôi đâu có nói.

- Việc tôi ngủ hay thức, có liên quan gì đến cô chứ?

Nhật Thanh vừa dụi mắt vừa đến bên Thùy Dương. Thùy Dương kéo anh chỉ vào bức tranh của mình:

- Anh nhìn nè!

Nhật Thanh nhìn vào bức tranh toàn cảnh núi rừng lung linh với những tia nắng ban mai, hiền hòa ấm áp hiện ra, những bông hoa ngũ sắc nở đầy hai bên bờ suối; cây cầu treo nối liền hai bờ như một nhịp cầu giao cảm. Và bên sườn núi dưới gốc cây già một người đang nằm ngủ ngáy ngất. Nhật Thanh nhận ra không ai khác hơn là chính mình.

Anh ngượng ngùng dậm ra bực bội:

- Tại sao cô lại vẽ tôi vào bức tranh này hả?

- Anh không thích sao?

- Tôi không thích ai tùy tiện vẽ tôi như vậy.

- Xin lỗi, tại vì anh đang ngủ nên tôi không xin phép được.

- Cô biết như thế là vi phạm pháp luật hay không?

- Tôi không nghĩ xấu xa như thế. Tôi nghĩ là chuyện thật đơn giản. Tôi đem hình tượng của anh và bức tranh này, anh phải vui mới đúng chứ.

- Vui cái gì mà vui? Cô đã làm cái chuyện vô bổ rồi.

- Xin lỗi, tôi không biết anh không thích, nên...

- Nên cái gì? Cô hãy hủy bỏ bức tranh này đi.

Thùy Dương trợn mắt:

- Hủy bỏ hả?

- Phải!

- Không!

Giọng Thùy Dương cương quyết:

- Tôi không vì một bất cứ lý do nào mà hủy bỏ cả công trình của mình.

Nhật Thanh giận dữ:

- Nếu không thì cô cứ ở đó đi. Tôi về.

Nhật Thanh quay đi một mạch. Thùy Dương cuống quít gọi:

- Nhật Thanh! Nhật Thanh! Anh định bỏ tôi một mình ở đây sao?

Nhật Thanh không thèm quay lại. Anh chạy một mạch xuống sườn núi quay về thôn bản.

Thùy Dương tự ái:

- Được, anh cứ về đi. Xem một mình tôi, tôi có thể về được hay không?

Thùy Dương yên lòng với ý nghĩ của mình. Cô tin ở chính mình. Cô tin ở trí nhớ và bản lĩnh của mình, cô tin là mình sẽ về thôn bản một cách an toàn thôi.

Chờ cho bức tranh khô màu, Thùy Dương cuộn bức tranh lại. Cô nhìn cái giá vẽ tiếc nuối:

- Đành phải bỏ mi ở lại trong rừng này thôi. Uống công Nhật Thanh lui cui đóng rồi vác vào đây.

Thùy Dương bỗng thấy giận anh vô cùng:

- Người gì mà ích kỷ, chuyện nhỏ nhặt mà làm ra chuyện lớn. Cứ về đi, xem Thùy Dương này có tự về được hay không?

Thùy Dương cầm bức tranh trên tay. Cô vừa đi vừa hát nghêu ngao mấy câu tình ca.

Gió chiều thổi nhẹ mát dịu cả lòng người. Thùy Dương như quên hẳn cả lo sợ khi phải một mình đi giữa núi rừng. Được sống trong không gian yên tĩnh, không khí thoáng mát, Thùy Dương bỗng cảm thấy ngao ngán khi phải trở về một đất nước mà lúc nào cũng nhộn nhịp một nhịp sống công nghiệp. Không ai quan tâm đến ai, sức mạnh của đồng đô la đã biến con người ta trở thành một cỗ máy vô tình.

Thùy Dương thở dài tiếp tục bước đi. Trời đã về chiều, cô cũng muốn nhanh chóng trở về bản Thượng.

Nhật Thanh nôn nóng nhìn về phía cánh rừng chờ đợi. Giọt nắng cuối ngày đã tắt trên nương mà Thùy Dương vẫn chưa về. Anh tự giày vò với chính mình:

- Sao lại hồ đồ bỏ Thùy Dương ở lại một mình trong rừng? Mình có còn là đàn ông con trai hay không? Sao lại ti tiện, nhỏ nhen, ích kỷ như thế?

Lòng Nhật Thanh như có một ngọn lửa đang nung nấu trái tim mình. Anh muốn vào rừng để tìm Thùy Dương.

Hơ Mí chạy đến bên anh:

- Cậu chủ! Cậu định đi đâu đó?
- Tôi muốn vào rừng.
- Vào rừng để làm gì? Trời đã sắp tối rồi.
- Thùy Dương còn ở trong đó.

Hơ Mí hoảng hốt:

- Tại sao chị ấy lại ở trong rừng hả?

Nhật Thanh kể tóm tắt câu chuyện xảy ra giữa anh và Thùy Dương khiến anh giận dữ bỏ về. Hơ Mí kêu lên:

- Nguy to rồi? Chị ấy sẽ bị lạc đường mất.

Nhật Thanh quýnh quáng:

- Bây giờ phải làm sao bây giờ?
- Vào rừng tìm chị ấy.
- Chúng ta đi đi?
- Không được!
- Vậy thì tôi sẽ đi một mình.
- Không phải là em không đi cùng cậu chủ, ý em là em muốn gọi thêm một số thanh niên trong bản cùng đi. Họ có nhiều kinh nghiệm đi rừng, nhất là tìm người lạc.

Nhật Thanh thúc giục:

- Vậy thì cô đi nhanh lên đi:
- Thoáng một chốc có ba, bốn trai làng cùng Hơ Mí chạy đến. Họ nhanh chóng mang đuốc lẫn cả đèn vào rừng tìm Thùy Dương.

Nhật Thanh trong lòng băn khoăn lo lắng:

- Nếu không tìm được Thùy Dương đêm nay, cô ấy sẽ bị lạc trong rừng. Một mình thân gái, Thùy Dương sẽ làm sao? Nếu như cô có mệnh hệ nào, suốt đời anh sẽ không tha thứ cho mình.

Trái tim anh lần đầu tiên thổn thức. Lần đầu tiên anh không làm chủ được mình trước tình huống này. Mọi tự ái và nghi kỵ điều tan biến. Anh chỉ còn biết duy nhất một điều là sự an nguy của Thùy Dương.

Một thanh niên đi cùng nhắc nhở Nhật Thanh:

- Anh nhớ đi sát chúng tôi. Ban đêm trong rừng dễ bị lạc lắm đó.
- Tôi biết rồi? Anh cứ khẩn trương tìm người. Đừng lo lắng cho tôi.

Hơ Mí an ủi Nhật Thanh:

- Cậu chủ đừng lo. Các anh ở đây rất rành, họ thuộc từng lối ngang nẻo tắt trong rừng. Chúng ta sẽ nhanh chóng tìm được chị Thùy Dương thôi.

Nhật Thanh chỉ còn biết tin là thế. Anh cùng mọi người van rừng lòng giày vò hồi hận:

- Không biết Thùy Dương ra sao khi không tìm được lối về? Người bản xứ mà khi lạc đường còn lo sợ, huống gì là Thùy Dương. Cô mới về Việt Nam lần

đầu, chưa thích nghi với môi trường sống ở đây, làm sao cô có thể chống chọi với những cơn đói khát khi bị lạc trong rừng.

Hình ảnh nhang người bị ngộ độc vì ăn lá rừng, uống nước suối hiện lên trong đầu Nhật Thanh. Anh mất cả bình tĩnh:

- Hơ Mí! Liệu Thùy Dương có sao không hả?

Tuy trong lòng Hơ Mí cũng lo lắng không kém Nhật Thanh, nhưng cô cũng nói cứng cho anh yên lòng:

- Không sao đâu? Chị ấy mới bị lạc thôi. Chưa đến nỗi nào đâu. Có người bị lạc đến mấy ngày mà vẫn tìm được.

- Mấy ngày hả? Làm sao Thùy Dương chịu nổi.

- Không sao đâu. Chúng ta sẽ tìm được chị ấy ngay trong đêm nay thôi.

Hơ Mí cố nói cho Nhật Thanh yên lòng. Trời càng về khuya, Nhật Thanh càng thêm nôn nóng. Anh bước như nhanh hơn. Anh cố gọi thật to:

- Thùy Dương! Thùy Dương! Em ở đâu? Thùy Dương!

Nhật Thanh không còn e dè, tự ti hiềm khích gì nữa. Anh gọi Thùy Dương thiết tha như tiếng tình yêu bùng cháy trong lòng mình.

Thùy Dương nghe như lá rừng cũng hát theo mình. Khúc hát lao xao run rẩy của lá. Cô đã đi hết con đường từ sườn núi băng qua cánh rừng, đáng lẽ ra thôn bản đã phải hiện ra trước mặt, nào ngờ trước mặt cô cũng vẫn là rừng. Rừng bạt ngàn với biết bao loại cây lẫn dây leo chằng chịt.

Cô ôm đầu kêu lên:

- Chết rồi! Đáng lý ra khi hết con đường ở sườn núi, mình phải rẽ trái thì lại rẽ phải nên lạc đường rồi.

Giọt nắng cuối ngày tắt lịm trong cánh rừng già. Thùy Dương hoảng hốt chạy bên này rồi chạy bên kia mà vẫn không ra khỏi rừng. Cô hoảng hốt kêu lên:

- Có ai không? Có ai chỉ đường giúp tôi không?

Không có tiếng trả lời, chỉ cô tiếng núi rừng vang vọng. Cô thầm trách mình đã quá chủ quan, nên không bám theo sát gót Nhật Thanh. Giọt nước mắt uất hờn chảy dài trên má. Nghĩ đến Nhật Thanh, Thùy Dương càng khóc to hơn:

- Người gì mà sao quá tàn nhẫn lạnh lùng? Ai lại nỡ bỏ một người con gái trong rừng một mình chứ? Dù cô có lỗi lầm gì, Nhật Thanh cũng không nên làm thế.

Bóng tối ngập tràn cả cánh rừng già. Thùy Dương ôm chặt bức tranh trên tay mà khóc:

- Không lẽ hôm nay, ta cùng mi phải chết gục trong cánh rừng này sao? Không! Ta không thể nào chết được. Còn có bao nhiêu ước mơ, bao hoài vọng chưa thành, còn mẹ nữa, mẹ sẽ đau khổ biết bao khi không còn ta bên cạnh.

Thùy Dương tựa đầu vào gốc cây nức nở gọi:

- Mẹ... Mẹ ơi...

Tiếng thú rừng gầm vang làm cho Thùy Dương càng sợ hãi. Cũng vì tính thích phiêu lưu thích khám phá những điều chưa hiểu, chưa biết mà cô mới lên rừng. Thùy Dương thầm trách mình đã không nghe lời mẹ cảnh, nhất định cô đòi lên bản Thượng dự lễ hội cho bằng được, để rồi bây giờ phải bị lạc trong rừng.

Một đốm lửa xanh lóe sáng trên cành cây. Thùy Dương hoảng sợ nghĩ đến những oan hồn chết tức tưởi trong rừng. Đợi về đêm những oan hồn đó sẽ hội tụ lại cùng khóc lóc, oán than vì chết oan, chết tức.

Thùy Dương ôm mặt khóc to hơn:

- Đừng! Đừng nhát tôi. Tôi sợ lắm!

Đốm lửa trên cây càng sáng hơn. Đốm lửa cứ nhấp nháy những tia sáng màu xanh lóng lánh. Thùy Dương chột cười cho sự ấu trĩ của mình:

- Chính là đom đóm. Một sinh vật thường tập hợp với nhau thành từng tổ phát những tia sáng thật đẹp.

Yên tâm vì đốm lửa ấy không phải là oan hồn của ma, Thùy Dương yên lòng ngồi tựa gốc cây. Dù đầu óc cô rất phong phú, cô đã từng nghĩ và thực hiện biết bao cuộc phiêu lưu mạo hiểm, nhưng cô không thể nào nghĩ ra tình huống này. Cô không thể nào nghĩ một ngày nào đó cô sẽ bị lạc trong rừng như đêm nay.

Trắng sáng vằng vặc trên cao xuyên lá cành rớt xuống đất những tia sáng như muôn hoa vàng rực. Rừng đêm nay thật đẹp, nhưng Thùy Dương không còn tâm trí đâu mà thưởng thức. Tâm hồn cô đang chìm ngập trong nỗi lo lắng, bàng

hoàng. Cô sợ mình không thể thoát ra khỏi cánh rừng này. Rừng tuy bao la nhiều tài nguyên che chở cho con người tránh những cơn mưa bão, lũ lụt, nhưng rừng đã từng vùi dập bao con người vì mưu sinh mà làm mồi cho thú dữ.

Thùy Dương kinh hoàng hơn khi nghĩ chính mình phải chết. Phải bỏ xác trong cánh rừng này. Bản năng sinh tồn khiến cô bật dậy thét lên:

- Cứu tôi với... Cứu tôi với...

- Thùy Dương? Thùy Dương! Em ở đâu Thùy Dương?

Lần này tiếng thét của cô đã có lời đáp lại Thùy Dương nghe được tiếng của Nhật Thanh vang vọng giữa núi rừng. Thùy Dương mừng rỡ quên cả giận hờn. Cô đưa làm loa kêu lớn:

- Nhật Thanh! Tôi ở đây nè...

- Thùy Dương... Thùy Dương...

Thùy Dương nhìn xa xa có nhiều ánh đèn và nhiều ngọn đuốc tiến về phía mình. Cô biết họ đang định hướng tiếng kêu của cô mà đến cứu.

Thùy Dương biết thế nên cô càng cố sức gọi to:

- Nhật Thanh? Nhật Thanh! Tôi ở đây nè...

Nhật Thanh đã nghe được tiếng gọi của Thùy Dương. Anh hét lên:

- Thùy Dương! Yên tâm đi! Anh sẽ đến ngay đây.

Nhật Thanh chạy như bay về hướng có tiếng kêu của Thùy Dương. Cỏ gai xước van chân anh rướm máu nhưng Nhật Thanh vẫn không hề thấy đau. Anh muốn được nhìn thấy một Thùy Dương bình yên. Có như thế anh mới được thanh thản, không bị giày vò vì lỗi lầm của mình.

Nhật Thanh phát hiện ra Thùy Dương đang tựa mình ôm chặt gốc cây. Anh ào đến ôm chặt Thùy Dương rồi rít:

- Thùy Dương! Em có sao không?

Thùy Dương trong một phút mừng rỡ quên cả giận hờn cũng ôm chặt Nhật Thanh. Cô khóc tức tưởi:

- Nhật Thanh! Sao đành lòng để cho tôi bị lạc trong rừng vậy hả?

Nhật Thanh ôm chặt Thùy Dương vỗ về:

- Xin lỗi... Anh không bao giờ bỏ em thế này nữa đâu.

Thùy Dương bỗng dịu oặt cả người trong tay anh. Nhật Thanh hét hoảng gọi:

- Thùy Dương! Thùy Dương! Em làm sao vậy?

Mọi người cùng ào đến bên Thùy Dương. Hơ Mí bình tĩnh hơn:

- Chắc Thùy Dương bị đói và khát làm lả người. Chúng ta mau đem chị ấy về bản đi.

Nhật Thanh bế Thùy Dương trên tay lòng ngập tràn bao thương cảm. Suốt từ sáng đến giờ anh chỉ lo tranh cãi với cô mà không lo cho cô ăn uống. Đã vậy, anh còn giận dỗi bỏ cô đi về một mình. Chính anh đã làm cho Thùy Dương thế thảm thế này.

- Thùy Dương! Thùy Dương! Cố lên nghe em!

Trong mơ màng, Thùy Dương nghe tiếng Nhật Thanh gọi. Cô muốn nói với anh một lời nhưng cô không còn hơi sức nữa. Trong tay anh, Thùy Dương chợt nghe có một luồng hơi ấm chạy dài khắp cơ thể. Sương lạnh của núi rừng không còn làm run rẩy thể xác mình nữa. Vòng tay anh êm như thảm nhung, Thùy Dương cứ nằm im trên ấy, mặc cho Nhật Thanh đưa mình chạy như bay trong cánh rừng.